

Синда Уилямс Чайма

КРАЛИЦАТА ИЗГНАНИЦА

*На Линда и Майк – с които споделях ме света
на въображаемите-супер-готини барбита.
Благодаря ви, че изтърпяхте всички говорещи животни.*

Cinda Williams Chima

THE EXILED QUEEN

Copyright © 2010 by Cinda Williams Chima

Синда Уилямс Чайма

КРАЛИЦАТА ИЗГНАНИЦА

Превод: *Петър Тушков*

Оформление на корицата: *Стоян Атанасов, Kontur Creative*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

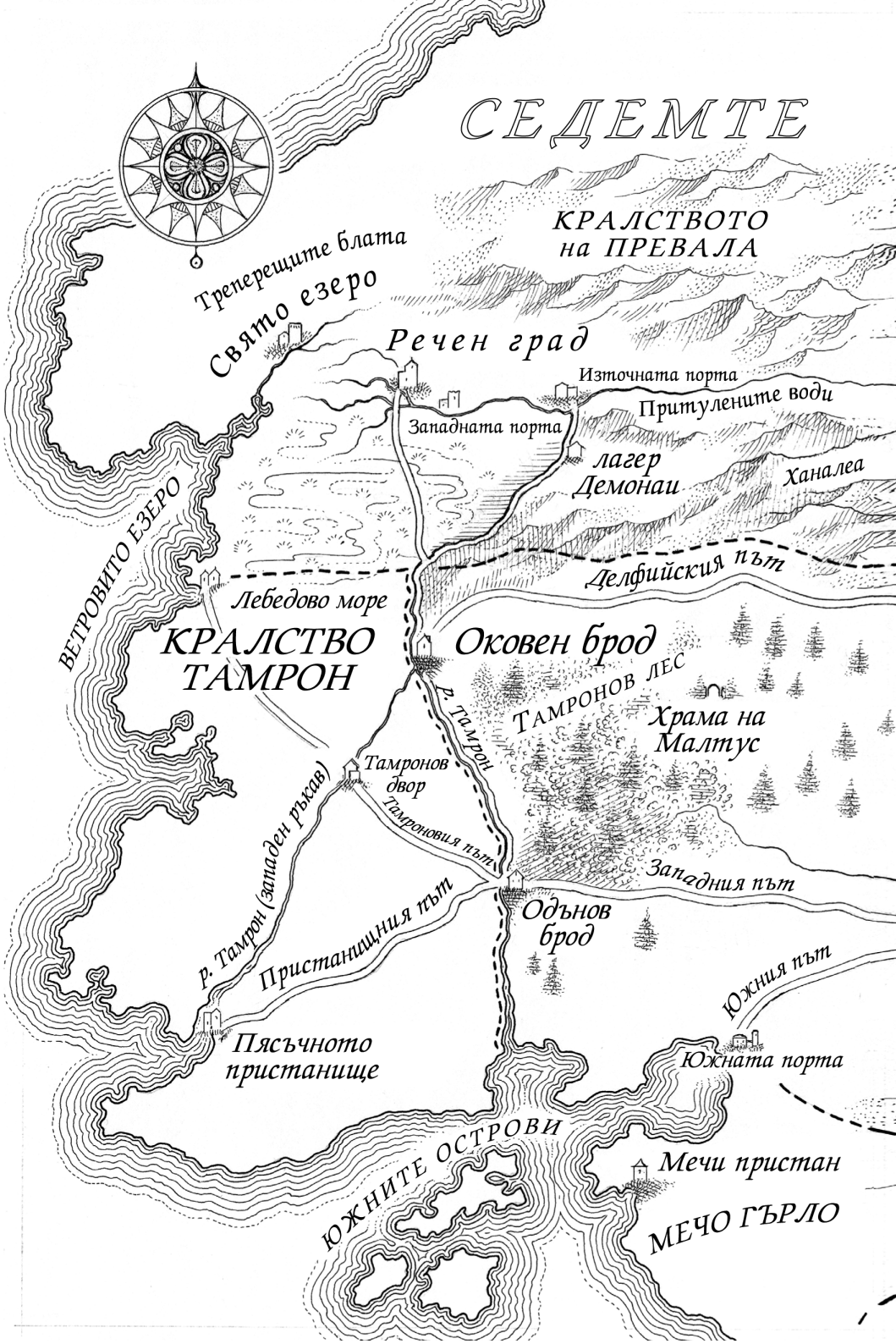
СИНДА УИЛЯМС ЧАЙМА

КРАЛИЦАТА ИЗГНАНИЦА

КНИГА ВТОРА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„СЕДЕМТЕ КРАЛСТВА“

Превод от английски: Петър Тушков

СЕДЕМТЕ

КРАЛСТВОТО
на ПРЕВАЛА

Речен град

Източната порта

Притулените води

Западната порта

лагер
Демонаи

Ханалеа

Делфийския път

Лебедово море

КРАЛСТВО
ТАМРОН

Оковен брод

ТАМРОНОВ ЛЕС

Храма на
Малтус

Тамронов
двор

Тамроновия път

Западния път

Р. Тамрон (западен ръкав)

Пристанищния път

Одънов
брод

Южния път

Пясъчното
пристанище

Южната порта

ЮЖНИТЕ ОСТРОВИ

Мечи пристан

МЕЧО ГЪРЛО

КРАЛСТВА

Сивата дама

Превалски брод

ДОЛА

лагер Морски борове

р. Огнен отвор

Баровикови чукари

Каменната твърдина

Платото на Алиса

Призрачната порта

Делфи

КРАЛСТВО АРДЪН

Света черква

Средно море

Ардънскорт

Източния път

залив Бастън

Ясен камък, крепост

р. Сърцезъб

Водната порта

нос Гриффон

Пустошта

ЗЕ'ЕНХАВЕН

Скрития залив

Нокътя

ЗАМРЪЗНАЛО МОРЕ

СЕВЕРНИТЕ ОСТРОВИ

Магьоснически нос

Залива на нашественика

ОКЕАН ИНДИЮ

Ардънови води

планини Сърцезъб

крепост Куче грозде

проследител Морски борове

Северния път

ПЪРВА ГЛАВА

ЗАПАДНАТА СТЕНА

Лейтенант Мак Гилън от Кралската гвардия на Превала присви рамене срещу вещерския вятър, който виеше откъм замръзналата пустош на северозапад. Той уви повода около лъка на седлото и остави коня си, Мародер, да подбира сам пътя през последния километър надолу до гарнизона на Западната порта.

Гилън заслужаваше повече от нищо и никаквото назначение в нищо и никаквия ъгъл на кралството на Превала. Патрулирането по границата беше работа за редовната армия – чуждестранни наемници, така наречените сержанти – или за местната гвардия от планинци. Не за член на Кралската гвардия.

Само преди месец напусна града, но опасните улички на Южен мост вече му липсваха. По време на нощните патрули из Южен мост си имаше достатъчно занимания – таверни, комарджийски свърталища, хубави девойки. В столицата разполагаше с високопоставени връзки с дълбоки джобове, което означаваше редовни възможности за някоя и друга добре платена странична поръчка.

После обаче всичко се обърка. В караулното на Южен мост избухна арестантски бунт и един уличен плъх от Вех-

тошарника на име Ребека тукна горяща факла в лицето му и ослепи едното му око, остави кожата му зачервена, лъскава и белязана.

В края на лятото доведе със себе си във Вехтошарника Магò, Слоут и още неколцина, за да открият откраднат амулет. Изпълни заповедта тихомълком, по лично нареждане на лорд Баяр, висш магьосник и личен съветник на кралицата. Претърсиха от горе до долу онази полуразрушена конюшня, дори разровиха двора отпред, но не откриха нито вещерската грънкулка, нито Гривник Алистър – уличния крадец, който я бе задигнал.

Разпитаха изметта, пребиваваща в коптора, но жената и хлапето ѝ му заявиха, че никога не са чували за Гривник Алистър, нито им е известно нещо за какъвто и да е амулет. В крайна сметка Гилън опожари до основи постройката заедно с обитателите ѝ. Предупреждение за всички останали крадци и лъжци.

Доловил невниманието на Гилън, Мародер изпъна трензелата и се понесе в тромав галоп. Гилън гръпна рязко поводите и след няколко твърдоглави опита на коня да го хвърли от гърба си, го овладя. Гилън изгледа кръвнишки хората си и в резултат нахилените им физиономии увиснаха.

Само това му липсваше – да си строши врата заради безцелно препускане.

Някои биха нарекли назначението на Гилън на Западната стена повишение. Връчиха му лейтенантската значка и го изпратиха да поеме командването над масивната, мрачна твърдина заедно с още стотина други изгнаници – до един членове на редовната армия – в добавка към собствения му ескадрон от гвардейци. Постът беше по-отговорен от предишния в стражата на Западен мост.

Все едно трябваше да се радва, че царува над купчина оборски тор.

Крепостта Западен мост охраняваше Западната стена и неприетливото, пропаднало село Западен мост. Стената разделяше планинския Превал от Треперещите блатата. Подгизнали земи от безпътни мочурица и тресавища. Блатата, твърде лепкави, за да ги преплуваш, и твърде редки, за да ги

ореш, бяха невъзможни за прекосяване освен пеша, чак до сковаващите студовете след зимното слънцестоене.

Общо взето, крепостта предоставяше малко възможности за предприемчив мъж от сорта на Мак Гилън. Веднага разпозна същината на новото си назначение: наказание за неуспеха му да угоди на лорд Баяр.

Имаше късмет, че оцеля, след като разочарова висшия магьосник.

Гилън и тримата мъже с него препуснаха из локвите на павираните селски улици и слязоха от конете в двора на крепостта. Гилън поведи коня си към конюшната, а дежурният му офицер Роби Слоут размаха ръка пред челото си в жест, който при него минаваше за отдаване на чест:

– От Превалски брод са дошли трима души, сър – докладва той. – Очакват ви в крепостта.

В Гилън проблясна искрица надежда. Може би, най-после, ставаше дума за нови заповеди от столицата. А защо не и за края на незаслуженото му изгнание.

– Споменаха ли име? – Гилън подхвърли ръкавици и подгизнал плащ на Слоут и прокара пръсти през косата си, за да я сложи в ред.

– Щели да разговарят само с вас, сър – отговори Слоут. Поколеба се. – Синя кръв. Не точно деца, но момчета.

Искрицата надежда угасна. Вероятно арогантни синчетата на благородници напът за академиите в Огънов брод. Точно каквото не му трябваше.

– Настояха да ги настаним в офицерското крило – прогължи Слоут, за да потвърди опасенията на Гилън.

– Изглежда, някои благородници са с впечатлението, че тук е хан за аристократични глезльовци – изръмжа той. – Къде са?

Слоут вдигна рамене:

– В офицерската зала, сър.

Отърсвайки се от гъждовните пръски, Гилън влезе с твърда крачка в крепостта. Още преди да измине пътя през вътрешния двор, чу музика от базилка и флейта. Блъсна с рамо вратите на офицерската зала, където откри три момчета, едва проходили, скупчени около огъня. Бъчвичката пиво

в бюфета беше отпушена и пред тях стояха празни халби. Лицата на момчетата имаха замаяното, преситено изражение на хора след тежък гуляй. Остатъците от разкошния им пир бяха пръснати по масата, включително оглозганият труп на голям бут, който Гилън пазеше само за себе си.

В единия ъгъл стояха музикантите – красиво момиче на флейтата и мъж, вероятно баща ѝ, на базилката. Гилън имаше спомен, че ги е мяркал и преди из селото, където свиреха по уличните ъгли за някоя подхвърлена медна монета.

При влизането му музиката отмря и музикантите се изправиха, пребледнели и с разширени очи, като попаднали в капан животни, непосредствено преди да бъдат заколени. Бащата обгърна с ръка разтрепераната си дъщеря, погладу рустите ѝ коси и ѝ прошепна една-две думи.

Момчетата около огъня пренебрегнаха появата на Гилън и изръкопляскаха вяло.

– Не е кой знае какво, но по-добре от нищо – подметна презрително едно от тях. – Тук условията за гости не са по-различни.

– Аз съм Гилън – обади се високо Гилън, окончателно убеден, че няма да има полза от тази среща.

Най-високият от тримата се изправи изцяло и тръсна назад гъстата си черна коса. Забеляза покритото с белези лице на Гилън и потръпна. Изражението му на човек със синя кръв се изкриви в отвращение.

Гилън стисна зъби.

– Ефрейтор Слоут ми предаде, че сте искали да ме видите – каза той.

– Да, лейтенант Гилън. Аз съм Мика Баяр, това са братовчедите ми Аркеда и Мифис Мангър. – Посочи ги, и двамата бяха червенокоси – единият слаб, другият с набито телосложение. – Тръгнаха сме към академията в Огънов брод, но понеже минаваме оттук, ме помолиха да ви предам съобщение от Превалски брод. – Погледна към празната дежурна стая: – По-добре да поговорим там.

Гилън усети как пулсът му се ускорява. Вторачи се в наметнатия през раменете на момчето шал, извезан с приведени соколи – емблемата на семейство Баяр.

Да, сега забеляза приликата – нещо в очертанията на очите на момчето и подчертаната костна структура на лицето. В черните коси на младия Баяр имаше червени магьоснически нишки.

И другите дъва носеха шалове, но с различни емблеми – планински котки. Значи и тримата бяха малолетни магьосници, единият от тях – син на висшия магьосник.

Гилън се покашля с изопнати от вълнението нерви:

– Разбира се, разбира се, Ваша светлост. Надявам се да сте останали доволни от храната и напитките.

– Бяха... *засищащи*, лейтенант – отвърна младият Баяр. – Но, боя се, вече започват да се обаждат. – Докосна с дъва пръста стомаха си, а другите дъве момчета изсумтяха.

Промени темата, помисли си Гилън:

– Приличате на баща си. Веднага се вижда, че сте негов син.

Младият Баяр се намръщи, хвърли поглед на музикантите, а после отново се обърна към Гилън. Отвори уста, ала Гилън продължи бързо, решен да довърши:

– Вината не е моя, разбирате, за амулета. Онзи Гривник Алистър е дивак и хитрец. Но татко ви е избрал точния човек за тази работа. Ако някой може да го намери, това съм аз, и ще ви възстановя обратно вещерската грънкулка. Просто се налага пак да се върна в града, нищо повече.

Момчето стоеше напълно неподвижно, възгледано с присвити очи в Гилън. Устата му образуваше плътна, негодобрителна линия. После поклати глава и се обърна към братовчедите си:

– Мифис. Аркеда. Останете тук – разпореди им младият Баяр. – Пийнете още пиво, ако стомасите ви ще го понесат. – Направи знак с ръка към музикантите: – Дръжте тези дъвата наблизко. Не им позволявайте да си тръгнат. – После подкани Гилън с пръст: – Ти. С мен. – Без да погледне дали Гилън идва, тръгна към дежурната стая.

Гилън го последва объркано. Младият Баяр спря и, отпуснал ръце на каменния перваз, се вторачи през прозореца с изглед към вътрешния двор. Изчака вратата да се затвори, преди да се обърне към Гилън:

– Кретен... такъв – изрече момчето с преbledняло лице и

присвити, бляскащи като делфийски възлища очи. – Направо не е за вярване, че баща ми се занимава с някой толкова глупав. Никой не бива да разбира, че служиш на баща ми, разбира-но? Ако сведенията за това стигнат до капитан Бърн, ще има тежки последствия. Баща ми рискува да бъде обвинен в измяна.

Устата на Гилън пресъхна:

– Именно. ’збира се... – заекна той. – Аз... тъ... допуснах, че другите малолетни магьосници са с вас и...

– Не ти се плаща да допускаш, лейтенант Гилън – прекъсна го Баяр. Тръгна към Гилън, изправил гръб, с развят шал от лекия ветреца откъм прозореца. Същевременно Гилън заотстъпва назад, докато не се блъсна в масата. – Като казвам никой, значи никой – продължи Баяр и докосна несъзнателно зловец на вид медальон около шията си: сокол, изрязан от блестящ червен скъпоценен камък... вечерска грънкулка, подобна на онази, която Гилън не успя да открие във Вехтошарника. – На кого друг си казвал?

– На никого. Заклевам се в кръвта на демона, че не съм казвал на никой друг – прошепна Гилън. Усещаше страха като нож в гърлото си. Стоеше с леко разкрячени крака, готов да отскочи встрани, ако малолетният магьосник изстреля огън срещу него. – Просто исках да съм сигурен, че Негова светлост е наясно какви усилия полагам, за да му осигуря предмета. Но засега не го откривам никъде.

През лицето на момчето премина отвращение, сякаш предпочиташе да не разговаря по въпроса.

– Известно ли ти е, че докато ти претърсваше Вехтошарника за амулета, Алистър нападна баща ми и едва не му взе живота?

Кръв и кости, помисли си Гилън и потръпна. Алистър, отдавнашен уличен главатар на Вехтошарите, имаше слава-та на безстрашен, избухлив и безмилостен. Сега освен всичко друго момчето явно изпитваше и желанието да умре.

– Добре ли е... лорд Баяр? – *Мъртъв ли е Алистър?*

Младият Баяр отговори на изказания и на неизказания въпрос:

– Баща ми се възстанови. За нещастие Алистър избяга.

Баща ми трудно прощава некомпетентността – добави той. – *Чиято* и да е. – Горчивата нотка в гласа на момчето хвана Гилън неподготвен.

– Ъъ, разбира се – кимна Гилън и се хвърли смело в атака, решен да защити позицията си: – Пропилявате ме тук, милорд. Изпратете ме обратно в града и ще открия момчето, заклевам се. Познавам улиците, знам и кои банди ги владеят. Рано или късно Алистър ще се появи във Вехтошарника, независимо от уверенията на майка му и сестра му, че не се е вясвал от седмици.

Очите на младия Баяр се присвиха и той се наведе напред със стиснати юмруци:

– Майка му и сестра му? Алистър има майка и сестра? Още ли са в Превалски брод?

Гилън се усмихна широко:

– Според мен са изгорели. Заключение ги в дома им и го запалихме.

– Убил си ги? – Младият Баяр се вторачи в него. – *Мъртви* ли са?

Гилън облиза устни, несигурен къде точно сгреша:

– Ами реших, че това ще покаже на всички колко по-умно е да казваш истината, когато Мак Гилън задава въпросите.

– Ти наистина *си* идиот! – Баяр поклати бавно глава, без да откъсва очи от лицето на Гилън. – Можехме да използваме майката и сестрата на Алистър, за да го принудим да излезе на светло. Да предложим размяна за амулета. – Стисна юмрук във въздуха: – Можехме да го *заловим*.

Оглозгани кости, помисли си Гилън. Никога не успяваше да отговори правилно на магьосници.

– Човек *би си помислил* така, но повярвайте ми, когато говорим за улични главатарии от рода на Алистър... сърцето му е по-студено от Притулените води. Да не мислите, че го е грижа какво ще стане с майка му и сестра му? Ни най-малко. Грижа го е единствено за себе си.

Младият Баяр отхвърли последното с махване на ръка:

– Вече няма как да го знаем със сигурност, нали? Във всеки случай баща ми не се нуждае от услугите ти в преследването на Алистър. Възложил е задачата на други. Успяха да

прочистят уличните банди от града, но удрят на камък в издирването на Алистър. Имаме причини да смятаме, че е напуснал Превапски брод. – Момчето потърка чело с длан, сякаш го мъчеше главоболие: – Все пак обаче... Ако някога пътят ти се пресече с този на Алистър, било случайно, било поради други причини, желанието на баща ми е да го отведеш при него жив и непокътнат, заедно с амулета. Успееш ли, ще бъдеш, разбира се, възнаграден богато. – Младият Баяр полагаше усилие да изглежда безразличен, но в напрегнатите му очи се четеше друга история.

Момчето мрази Алистър, помисли си Гилън. Дали защото Алистър се е опитал да убие баща му? Но както и да е – Гилън долови колко е безполезно да настоява повече да го върнат в Превапски брод.

– Ами добре тогава – опита се да прикрие разочарованието си той. – И така. Какво ви води в Западната порта? Кажете, че имате съобщение за мен.

– Въпросът е деликатен, лейтенант. И изисква дискретност. – Момчето даваше да се разбере, че се съмнява дали Гилън притежава някакво понятие какво е дискретност. Каквото и да означаваше това.

– Разбира се, милорд. Разчитайте на мен – откликна нетърпеливо Гилън.

– Принцеса Рауса е изчезнала, научи ли? – попита неочаквано Баяр.

Гилън овладя изражението си. Придаде си вид на компетентен човек. Пълна дискретност:

– Изчезнала? Не, милорд. Не бях чувал. Тук рядко получавате вести. Имат ли някаква представа...

– Допускаме вероятността да направи опит да напусне страната.

О-хо, помисли си Гилън. Значи е избягала. За кавга между майка и дъщеря ли ставаше гума? Или романс с неподходящ младеж? А защо не дори с обикновен селяк? Принцесите от рода Сив вълк се славеха с твърдоглавието и склонността си към приключения.

Веднъж видя отблизо принцеса Рауса. Дребна, но с хубави форми. Човек лесно би обгърнал кръстчето ѝ. Хвърли му по-

глед от горе до долу с онези нейни зелени очи на вещица, после прошепна нещо на дамата до нея.

Това обаче се случваше преди. Сега жените извъръщаха от него глава, когато им предложи питие.

Преди принцесата можеше и да остане впечатлена от някого като него – обигран мъж с военна кариера. Дори си беше мислел какво ли би било да...

Гласът на Баяр го върна в действителността:

– Слушаш ли ме, лейтенант?

Гилън отново се съсредоточи върху най-належащия въпрос:

– Да, милорд. Разбира се. Ъъ. Какво беше последното?

– *Казах*, че според мен е възможно да е потърсила убежище при своите роднини гъбоядци в лагерите Демонаи или Морски борове. – Баяр сви рамене: – *Твърдят*, че не е с тях, че по-скоро се е насочила южно и навярно е напуснала кралството. Южната граница обаче е добре охранявана. Затова е вероятно да направи опит да мине през Западна порта.

– Но... къде ще иде? Навсякъде бушува война.

– Не е изключено и да не разсъждава съвсем ясно – отвърна Баяр и бледото му лице придоби цвят. – Ето защо е жизненоважно да ѝ пресечем пътя. Принцесата наследница рискува да се изложи на опасност. Да отиде някъде, където да не можем да я достигнем. Кое то би било... катастрофално. – Момчето затвори очи и се заигра с ръкавите си. Когато отново отвори очи и установи, че Гилън се взира в него, се извърна и отново се загледа през прозореца.

Хм, помисли си Гилън. Или момчето е много добър актьор, или наистина се тревожи.

– Значи трябва да си отваряме очите за нея тук, в Западната порта? – попита Гилън. – Това ли казвате?

Баяр кимна, без да се обръща:

– Опитахме да пресечем слуховете, но вече се носи мъглата, че е избягала. Ако враговете на кралицата я открият преди нас... е, разбираш.

– Разбирам – съгласи се Гилън. – Ъъ, а смятате ли, че тя... пътува с някого? – Ето, това беше умният начин да се изразиш, за да разбереш дали е избягала с някого.

– Не знаем. Може да е сама, но може да язди и с гъбоядците.

– Какво точно би желал да направя, лорд Баяр? – Гилън се поизпъчи малко.

Момчето се обърна към него:

– Две неща. Искаме да назначиш по границата стража, за да следи за появата на принцеса Рауса и да ѝ пресече пътя при опит да излезе през Западната порта. И се нуждаем от погръдделение доверени стражи, които да препуснат до лагера Демонау, за да потвърдят, че тя не е там.

– Демонау! – произнесе Гилън, но вече не толкова радостно. – Но... нали не смятате, че можем да се справим с воините на Демонау?

– Не можете, разбира се – отвърна Баяр с тон, сякаш говореше на малоумник. – Кралицата е уведомила Демонау, че гвардията ще направи посещение на височинните лагери, за да разпитва диваци. Няма как да откажат. Те вече са предупредени, естествено, за вашето идване. Остава само да поразровите по-сериозно, за да откриете дали принцесата е там, или е била там.

– Сигурни сте, че ни очакват? – попита Гилън. Водобродите бяха едно... те дори не използваша метални оръжия. Но демонаите... определено не бързаше да се изправи срещу тях. – Не ми се ще да ме надупчат стрели на гъбоядци. Демонаите обаче имат отровности, от които на човек му причернява...

– Не се тревожи, лейтенант Гилън – заяви остро Баяр. – Ще бъдеш в пълна безопасност. Освен, разбира се, ако не те заловят да душиш наоколо.

Ще изпрати Магд и Слоут, реши Гилън. Бяха по-подходящи за целта. Най-добре беше той да остане тук и да наглежда за принцесата. Това вече изискваше внимателна намеса и ясен ум. Както и дискретност.

– Според мен ще ти трябва поне салво¹, за да претърсиш както трябва.

– Салво! Разполагам с общо около стотина войници, плюс

¹ Превалско бойно подразделение (81 войници), съставено от три ескадрона (по 27 войници), всеки съставен от три триплета (по 9 войници), съответно всеки съставен от три триади (по 3 войници). – Бел. прев.

един ескадрон стражи – каза Гилън. – Нямам доверие на наемниците сержанти и планинците. Налага се да е ескадрон, само толкова мога да отделя.

Баяр сви рамене; не беше негова работа да решава проблемите на Гилън:

– Тогава ескадрон. Бих дошъл и аз, но като магьосник ми е забранено, разбира се, да навлизам в района на Призрачните. – Пръстите му отново си поиграха с крещящото украшение около шията му. – А и присъствието ми със сигурност ще предизвика трудни въпроси.

’Збира се, ще предизвика въпроси, помисли си Гилън. Защо изобщо му е на малолетен магьосник да се меси във военни дела? Защитата на кралиците от рода Сив вълк е задължение на Кралската гвардия и армията.

– Бихме желали да се заемеш веднага. Ескадронът трябва да потегли до утре – уточни Баяр. Гилън отвори уста, за да му разясни всички причини, поради които това нямаше как да стане, но младият Баяр вдигна ръка с дланта навън: – Много добре. Със спътниците ми ще останем тук до завръщането ви.

– Оставате тук? – заекна Гилън. Това вече му идваше в повече. – Вижте, ако кралицата иска от нас да потърсим принцесата в Призрачните планини, трябва да изпрати подкрепления. Не мога да оставя Западната стена незащитена, докато сме...

– Ако откриете принцесата, ще я предадеш на нашите грижи – продължи Баяр, без да обръща внимание на протестите на Гилън. – С братовчедите ми ще я ескортираме по обратния път до кралицата.

Гилън огледа подозрително момчето. Да не би да му залагаха капан? Защо да предава принцесата на тези малолетни магьосници? Защо лично да не я отведе обратно в Превалски брод, за да получи славата (и вероятната парична награда) само той?

Понякога, когато изпълняваше задачи за висшия магьосник, не беше сигурен за кого работи – за магьосника или за кралицата. Но случаят сега беше сериозен. Възнамеряваше да изкара от начинанието повече от вечната признателност на Баяр.

Сякаш прочело мислите му, момчето проговори:

– Ако откриеш принцесата и ни я предадеш, ще ти изплатим награда от пет хиляди крони и ще уредим завръщането ти на служба в Превалски брод.

Гилън с мъка се овладя да не зяпне от изненада. Пет хиляди девойчета? Цяло състояние. Повече, отколкото очакваше да му платят от семейство Баяр, за да си припишат заслугите за завръщането на принцесата в двора на кралицата. Тук имаше нещо друго; нещо, което той не бива да знае в случай, че го подложат на разпит.

Последното правеше далеч по-привлекателна идеята да рискува Слоут и Магд в Призрачните планини. И беше двойно по-сериозно основание Гилън да наблюдава внимателно границата.

– За мен ще бъде истинска гордост да направя всичко възможно да върна принцесата при нейната майка, кралицата – каза Гилън. – Разчитай на мен.

– Без съмнение – подхвърли сухо Баяр. – Събери хора, наясно как да си държат устата затворена, и не им разкривай повече от необходимото, за да си свършат работата. Не се налага никоой от тях да научава за двустранното ни споразумение. – Бръкна в кесия на кръста си, извади от нея малък портрет в рамка и го подаде на Гилън.

На портрета беше принцеса Рауса: само главата и раменете ѝ, облечена в рокля с дълбоко деколте, което излагаше на показ достатъчно плът с цвят на мед. Тъмните ѝ коси обграждаха като облак лицето ѝ. Носеше малка корона с проблясващи скъпоценности. Беше навела глава, леко усмихната, разтвори устни, сякаш се кани да изрече думи, които той иска да чуе. Дори на портрета бе написала: „*На Мика, с цялата ми любов, Р.*“

В нея обаче имаше нещо познато...

Ръката на Баяр се стегна около лакътя му и го ужли през вълнената офицерска туника, при което Гилън едва не изпусна портрета.

– Престани да се *лигавиш*, лейтенант – момчето придоби вид, сякаш внезапно е почувствало нещо неприятно в устата си. – Моля, увери се, че хората ти са запознати как из-

глежда принцесата. Не пропускай вероятността да е преоблечена.

– Веднага се заемам, милорд – отвърна Гилън. Започна да отстъпва, кланяйки се, преди младият Баяр да промени решението си. Или отново да сключи пръсти около лакътя му. – Вие и приятелите ви, чувствайте се като у дома си. – Пет хиляди девойчета купуваха купища гостоприемство от Мак Гилън. – Ще разпоредя на готвача да приготви каквото пожелаете.

– Как смяташ да постъпиш с музикантите? – попита внезапно Баяр.

Гилън примигна срещу него:

– Какво за тях? Искате ли да останат? Времето ще минава по-бързо, а и момичето е хубавко...

Младият Баяр поклати глава:

– Чуха твърде много. Както споменах, никоой не бива да те свързва с баща ми, нито да научава, че работиш за него. – Гилън се намръщи, все така объркан, а Баяр прибави: – Лейтенант, вината е твоя, не моя. Аз ще се оправям с братовчедите си, но твоя грижа е да се справиш с музикантите.

– Значи – уточни Гилън – казвате, че трябва да ги отпратя?

– Не – отговори Баяр, като пригладгаше магьосническия си шал, без да поглежда Гилън в очите: – Казвам, че трябва да ги убиеш.

ВТОРА ГЛАВА

НА ГРАНИЦАТА

В най-високата точка на прохода Морски борове Хан Алис-тър гръпна юздите на коня си. Погледна над най-южните назъбени части на Кралиците и към скритите равнини на Ардън отвъд тях. Бяха непознати планини, дом на отдавна мъртви кралици, чиито имена никога не беше чувал. Най-високите върхове пронизваха облаците и по студените им скали не растеше нищо. Склоновете в ниското блещукаха от трепетлики, обгърнати в есенна шума.

Докато се изкачваха, температурата спадна и Хан се обле-че по-топло. Сега високопланинската му вълнена шапка бе нахлупена ниско под ушите и мразовитият въздух хапеше носа му.

Хейдън Жарава сръчка коня си да се изкатери до коня на Хан, откъдето и двамата обърнаха очи към панорамата.

Тръгнаха от лагера Морски борове преди два дни. Лагерът на клана беше разположен стратегически в северния край на прохода – голям път през южните Призрачни планини до град Делфи и равнините на Ардън отвъд. Той започваше като Пътя на кралиците в столицата Превалски брод и в най-високата част на прохода се стесняваше кажи-речи до по-широка пътека за диви животни.

Въпреки че беше сезонът на пътуванията, срещаша малцина пътници – не повече от неколцина бежанци от гражданската война в Ардън с изтерзани очи. Жарава посочи напред към южния склон: